

Paraules pronunciades en el
Sopar de Germanor dels antics alumnes
del LICEU ESCOLAR , de Lleida

7 de febrer de 1959

EVOCACIÓ

Mentre anava organitzant-se aquest sopar sentíem una forta alegria. Poques vegades la vida podia donar-nos satisfaccions tan íntimes i tan generoses com aquesta.

Aplegar-nos els antics alumnes del LICEU ESCOLAR de Lleida, vol dir retornar per uns moments a la nostra infantesa, retrocedir de cop i volta fins a més de quaranta anys, fixar el pensament en el gran edifici que el senyor Frederic Godàs aixecava a l'avinguda de Blondel, penetrar novament en les seves aules i reviure les hores passades en els amples patis; i sobretot vol dir retrobar els companys de col·legi i veure-ls i parlar-los, i dir-los que som, avui encara, aquells mateixos amics que jugàvem amb ells i estudiàvem les mateixes lliçons, i teníem els mateixos mestres, i vivíem plegats els mateixos problemes.

Tot això no seria possible si no s'hagués produït una mena de miracle. I aquest miracle el tenim aquí, relitzat avui a l'entorn d'aquesta taula.

La idea de fer un sopar de germanor els antics alumnes del LICEU ESCOLAR de Lleida, ha estat acollida per tots nosaltres amb vives mostres de simpatia. Tots, al parlar-nos de venir avui aquí, ens hem trobat dominats per un sentiment pur de tendresa, sorpresos per una força esclatant de sinceritat, i dominats per un deure irresistible de companyonia i de múltiples afectes.

I és que la nostra vida d'infant ha sobrepujat per un moment la pesantor de tots els anys viscuts i la feixuguesa de les coses actuals, fent-nos abraçar tots els records passats amb el vigor d'un retrobament afortunat, portant-nos l'alegria ingènua de la nostra entrada en el món i fent-nos veure que cap de les èpoques viscudes no ha pogut superar mai ni la tendresa infantil plena d'esperances, ni els llaços d'amable amistat nascuts en els bancs de l'escola.

Aquells infants d'aleshores, avui ja som homes, homes madurs amb els cabells blancs i el rostre curtit pel temps, com aquelles roques que guarden senyals ineshorrables del pas de les tempestes. Però nosaltres també diem que el nostre cor segueix essent jove, i volem sentir-nos de nou aquells mateixos escolars i retrobar per un moment l'alegria de llurs converses, l'animació de llurs jocs i el soroll de llurs rialles cristal·lines.

L'ESCOLA

Tots recordem aquell edifici espaiós rodejat per dos amples patis, que donava relleu en la seva façana als noms dels pedagogs més il·lustres. En el gran portal hi havia, al costat esquerre,

la porteria que ocupava sempre el senyor Miquel amb el seu pintoresc llenguatge afrancesat. Quantes vegades l'havíem fet enfadar cridant, jugant o gastant-li bromes de les quals ens penediríem ara sense cap esforç!

Des del vestíbul es llegien a la paret de l'escala quatre mots d'una força màgica, escrits en lletres majúscules i que no hem pogut mai oblidar: VERITAT, VIRTUT, BONDAT, BELLESA.

Al costat esquerre, s'entrava a les classes dels nois, a la dreta hi havia les aules de les noies, i al mig es trobava la porta dels patis i també les escales que accedien als pisos superiors.

Centenars, milers d'alumnes han passat per aquelles classes. De la ciutat de Lleida i de tota la província acudien allí els infants a aprendre i a estudiar, forjant-se llurs ànimes en un ambient d'elevada cultura i dominats per una manifesta inquietud espiritual.

Els records que vénen a la nostra memòria dels anys passats allí, serien interminables. I cadascú de vosaltres podria dir el mateix. Jo en veig encara a la classe del senyor Casamajó, i després a la del senyor Cuenca, amb els meus amics Eduard Estadella, Josep Gombau, Josep Flor, Antoni Isaac i tants altres. Igual com tots vosaltres recordareu també els vostres mestres i condeixebles.

I pel damunt de tot, com una ombra vigorosa que donava la vida a tota la institució, veig encara la figura senyera de don Frederic Godàs Legido. La persona del senyor director als meus ulls d'infant apareixia alta, amb una barba venerable, però admirava la seva obra de gran pedagog, i ja fa més de vint-i-cinc anys que vaig tenir la satisfacció de publicar a Lleida una biografia seva.

Alguns dijous a la tarda, sortíem en llargues files a jugar a la muntanya de Gardeny o al Camp d'Esports. I aquí tenim el deure de recordar emocionats l'obra meritoria d'un home que dedicà tota la seva vida als infants. Tots guardarem sempre el nostre afecte pel senyor Antoni Sabater Mur. Ell ens conduïa, ens organitzava i ens feia intervenir en nobles competicions infantils. Jo l'he vist de bon matí, l'he vist els dies d'hivern, l'he vist els diumenges i festes, i sempre donat per complet a la seva tasca orientadora i educativa. El seu record no s'esborrarà mai de nosaltres.

Quantes persones estimades falten ja a la nostra vora! Cada dia que passa ens veiem més sols! I guardem un record pietós per tots els absents.

Però encara som nombrosos. Els que estem avui aquí, i els que no han pogut venir per diverses causes, som legió. I, demés, tenim entre nosaltres alguns professors nostres, que representen als nostres ulls el quadre docent del LICEU ESCOLAR i als quals preguem que ens mirin com l'escultor quan contempla la seva obra acabada.

LLEIDA

Ens sentim lleidatans. Estimem la ciutat de Lleida, que ha estat el nostre bressol i la font de les nostres inquietuds, que ha vist formar-se les nostres llars, ha forjat els nostres amors i ha donat vida a les nostres activitats.